

Profesorul și omul de cultură CĂLIN CHINCEA

Am aflat cu stupoare despre plecarea prea devreme dintre noi a minunatului și generosului om de cultură care era profesorul Călin Chincea.

M-am străduit zile înșir, foarte recent, să stabilesc o comunicare cu el dar m-a mirat faptul că nu răspundea. Nu știam că era grav bolnav. Bănuiesc că nu știa cât de gravă este boala sa nici echipa care se ocupa de expoziția musafirei noastre. Era anunțat că domnul Călin o să verniseze într-o zi de Ianuarie, de la ora 18.00, expoziția „De la lumină spre lumină“ semnată Duska, o pictoriță originară din fosta Yugoslavie, care trăiește de peste două decenii la Paris, drept primul eveniment expozițional al Galeriei timișorene Pygmalion. Cred că era o relație între artistă și Călin Chincea mediată de Costi Brateanu, pictor, unul din prietenii respectuoși și devotați ai omului cald, cult și modest.

Era cunoscut în tot Banatul de munte, și nu numai, prin numeroasele sale implicații în manifestări culturale, discursuri la vernisaje, cărți și articole despre artele vizuale sau publicații literare. În contextul morții sale premature, cineva remarcă, ca un fel de repoș la adresa contemporanilor, că pentru Călin a curs mult prea puțină cerneală, s-a scris mult prea puțin, compartiv cu volumul mare al publicațiilor sale despre alții.

Eu l-am întâlnit pentru prima dată în 1992 la Gărâna , în contextul unei tabere de pictură. Om de o modestie impresionantă, Călin Chincea a realizat atunci numeroase – video-interviuri, viztând, însoțit de camera sa de filmat, pe fiecare din artiștii participanți. Am chiar o amintire specială, filmarea unei acțiuni gen performance-pe vremea aceea era încă o noutate- începând cu resturile unui motor de tractor, partial îngropate în stradă, pe care le-am pictat psihedelic și am continuat apoi un traseu misterios, umbrit, printr-o vale a vacilor, o cale în pantă spre dealurile din afara localității, începând cu grămadă de gunoi creată de turiști (părea cumva un loc retras, ascuns privirilor, în afara străzii), unde mi-am pictat monograma pe un sac de hârtie rătăcit printe gunoaie, spațiu vizitat totodată de caii și vacile care căutau resturi de mancare și răscoleau grămada. Traseul l-am continuat cu o serie de picturi, oarecum primitive, dispuse pe pietrele care reprezentau fundația unui gard de grădină și l-am încheiat la capatul grădinii pe scandurile gardului, patinate de vreme, sugerând în cele din urmă ascensiunea unui șarpe rătăcit printre alte gunoaie. Filmul realizat-am parcurs traseul împreună, dialogând-a fost proiectat apoi la televizorul din sala de mese a cabanei în care locuiam.

Ulterior l-am reîntâlnit la simpozioane timișorene, pe teme de arte vizuale, unde avea intervenții pline ideatic, generoase și competente. Am aflat încă din 92 că era profesor de franceză la Berzovia și am înțeles atunci și mai târziu, că se poate face cultură de calitate oriunde, dacă ești pasionat de cunoaștere și capabil de dăruire.

Ciprian Radovan

Timișoara

Ianuarie 2019